

PACHOLCZY (1) *ai*

a oraz o *jasne*.

sg [m G pacholcz(e)go.] \diamond n L pacholczym.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „pacholek”; złożony z pacholków:

a. *Od* znac. ‘sługa’: Nie przeto żebym przed nim [Myszkowskim] ńtał w pácholczym kole KochMuza 28.

b. [*Od* znac. ‘sługa wojskowy’: Abowiem te konie musi odsyłać do walnego hufu albo do pacholczego hufu. *UstWojsk 1525/100.*]

Cf **PACHOLEŃCY**, [**PACHOLCZNY**]

LWil